کلامِ حق
کلامِ حق
کلامِ حق
چشتیہ نظامیہ
حضرت پیر
سید محمد علی المعروف کالے خانؒ
ستگھرہ شریف اوکاڑا
اللہ ھُو
کلامِ حق

1

الف۔ اللہ سانوں مرشد دسیا اساں الفوں سب کجھ پایا ھُو
تن من دی رہی نہ خبر سانوں گھر والا گھر آیا ھُو
اول آخر ظاہر باطن ہر، ہر جسم سمایا ھُو
کالے خاں دا بجھیا دیوا مرشد آن جگایا ھُو

آ۔ آکھے رہیے سوکھالی لگ کامل دے آکھے ھُو
پٹ خودی دی جڑ گواوے گھروں غیر طلاقے ھُو
رنگ توحید چڑھاوے سوہنا آپے قادر جاپے ھُو
کالے خاں توں پٹ لاء منی ڈاڈے آگئے راکھے ھُو

ب۔ بس کر وده نہ اگے پیش نہ تیری چلے ھُو
عشق سمندر مارے ٹھاٹھاں وچ رحمت دے اچھلے ھُو
بنا فقر توں راز نہ ملدا پاویں جنگل بھین اکلے ھُو
کالے خاں جس نے اپنا آپ ہاریا او ھو جت کے چلے ھُو

ت۔ ترک میں کیتا اپنا جدوں مرلی یار روا جائی ھُو
لا الہٰ دا پھریا مانجھا ھوئی تن من صفائی ھُو
وحدت عین دی کثرت والا دسیا بھیت الہیٰ ھُو
کالے تو دل چٹا کیتا مرشد بوٹی لائی ھُو

ث۔ ثابت عشق نوں رکھی اگے منزل بھاری ھُو
پل پل یاد سجن دی آوے میں صدقے میں واری ھُو
شوہ وچوں توں یار نوں لبھیں، لا عشق دی جالی ھُو
کالے خاں نوں مرشد ملیا آن وجی گھر تاڑی ھُو

ج۔ جاندا میں ویکھیا اڑیو سوھنا یار نرالا ھُو
تن من دے وچ رچیا میرے کالی کملی والا ھُو
عرش فرش دا مالک اڑیو دنیا دا رکھوالا ھُو
کالے خاں چھڈ جھگڑا اپنا جانے جانن والا ھُو

جاء نہ ساڈی ایتھے جتھے سوہنے قدم ٹکایا ھُو
کوڑے دل دے محرم نسے جدوں سوہنے مکھ وکھایا ھُو
آنا جانا بھلیا ایتھے جدوں یار نے پھیرا پایا ھُو
کالے خاں پا میموں پردہ آپے آپ سمایا ھُو

ح۔ حاکم آپے بنوں آپے حکم چلاوے ھُو
آپے عین الحق پکارے آپے فتوا لاوے ھُو
آپے رب ارنی کھندا آپے طور جلاوے ھُو
کالے خاں اے رمز انوکھی کوئی کامل ہی سمجھاوے ھُو

خ۔ خواہش نہ چھڈیں اپنی خودی نور رکھیں اگے ھُو
توں میں دے وچ پھسیوں اڑیوں سچ نہ تینوں لبھے ھُو
کرودحکار غرور اے تیرا تنیں تیتھوں اگے ھُو
کالے خاں جد مرشد ملدا جھگڑے مکدے سبے ھُو

د۔ دلاں دی اوہ گل جانے جیڑا تن داتھیوے واسی ھُو
وسے اندر لبھے باہر تھیندے او بد مانسی ھُو
باہروں رب کدی نہ لب داتوں اندر پالے چاتی ھُو
کالے خاں بھئی سے وریاں دی لبھے وست گواچی ھُو

ذ۔ ذکر سانوں گرنے دسیا گر وچ سب پسارے ھُو
گر دی بہنی بہہ کہ دیکھی ملن پاک نظارے ھُو
گر سچا ہر تائیں میلے آپے ہون اشارے ھُو
کالے خاں توں گر نہ چھڈی پاویں کافر آکھن سارے ھُو

ر۔ رنگ پور سوہنا اڑیا جتھے رانجن کرے اتارے ھُو
ہر شے تابعدار رانجن دی کدھر کرے اشارے ھُو
مکھ سوھنا تے لاٹ نورانی وچ رحمت دے چمکارے ھُو
کالے خاں بوامل مرشد دا چائے ڈوبے چائے تارے ھُو

5

س۔ سانوالا یار میرا اے ہر اک شے دا والی ھُو
کھڑیا باغ چمن نی میرا پنج تن میرا مالی ھُو
جدھر ویکھ ظہور سوہنے دا جگہ نہ کوئی خالی ھُو
کالے خاں تورہ نہ باقی اے دنیا وہم خیالی ھُو

ش۔
شوق دی چڑ گئی مستی میں بھلی وانگ شدائیاں ھُو
سکھیاں مینوں دین ودائیاں جدوں سنگ پییئے دے لائیاں ھُو
میں ہاری جتیا پیا اے رمزاں عشق پڑائیاں ھُو
کالے خاں اے عشق نرالا جو سنیاں سو پائیاں ھُو

ص۔ صفت دی کنجی اڑیو سوھنا محمد میرا ھُو
نام یار دا لب تے آوے ھوندا دور اندھیرا ھُو
عیسیٰ موسیٰ پہنچ نہ سکے جتھے سوھنے پایا پھیرا ھُو
کالے خاں ہر شے کلمہ پڑھدی جتھے یار کرے وسیرا ھُو

ط۔ طلب نہ رکھیں کوئی نہ گن راتی تارے ھُو

اکناں شوں وچ لائی تاری اک رئیاں ندی کنارے ھُو

اک رئیاں امبروں خالی اک چڑھیاں عشق چبارے ھُو

کالے خاں او کسے نہ کم دے جو دم غفلت ہارے ھُو

ظ۔ ظاریاں سن کے سجن ساڈے ویڑے آیا ھُو

اٹ کھڑ کا گھر وچ کیتا مینوں چپ کرایا ھُو

میں دکھیاری کرماں ماری، سوھنے کرم کمایا ھُو

کالے خاں ڈردی ظاہر نہ کردی اکھیاں وچ لکایا ھُو

ع۔ عشق نوں اوہ کی جانن جیڑے بنے پھر دے تاری ھُو

حاضر چھوڑ دوئے نوں لبھیں مت اوناں دی ماری ھُو

اکناں من حکم سر سجدے دھریا اکناں دی انکاری ھُو

کالے خاں گھر اپنے ویکھیں میں جاواں صدقے واری ھُو

غ۔ غور نہ تینوں تیری راہ دوجے نوں دسے ھُو
قلبی نور توں باغی ھوئیوں وانگ جڑک دے تکیں ھُو
کامل دا جد بوا ملیں وانگ گھڑے دے پکے ھُو
کالے خاں پھل رہبر بوئے پتا لگے جدوں چکھیں ھُو

ف۔ فکر نہ دل وچ رہسی جو مالا عشق دی گتے ھُو
منکا پھرے محبت والا نام یار دا جپے ھُو
لاخوف اودنیا اوتے گرجناں دے سچے ھُو
کالے خاں توں ویکھ تماشا تیرا کجھ نہ بچے ھُو

ک۔ کرم جگاون والا سجن ملیا مینوں ھُو
حال کال دا محرم توں اے سب توفیکاں تینوں ھُو
میں تیری تو میرا او چ میں رکھا کنوں ھُو
کالے خاں نقطہ غینوں چایا پھر ویکھا میں عینوں ھُو

ق۔ قلم اے مرشد والی دل دا روگ گواوے ھُو

ہر راہ وچ چانن کردی جدوں نقطہ غینوں اٹھاوے ھُو

تو میرا ایں تیری جدوں مرشد چاتی پاوے ھُو

کالے خاں جدوں گھر سجن آیا مک گئے چوٹھے دعوے ھُو

ل۔ لگ گئی اڑیو جتھے چین ماہی دیاں دساں ھُو

یار ویکھ ازردا ھوئیاں نہ رواں نہ ہساں ھُو

رانجن ساڈے ویہڑے وڑیا میں جڑ کھیڑیاں دی پٹاں ھُو
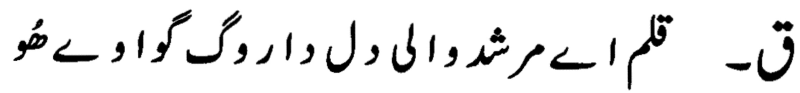
کالے خاں جد مرشد ملدا انال سکھ دے وساں ھُو

م۔ مذہب نہ رہ گیا میرا جدوں اندر چاتی پائی ھُو

ہر تھاں دلبر جانی ویکھاں ھور نہ دسدا کائی ھُو

م دا او کر کے اولا اڑیو دیتی یاد پلائی ھُو

کالے خاں جد مرشد ملدا اندھوندی گھر روشنائی ھُو

مرشد سوہنا ڈھول دیتا بے عقلاں دے گل سجے ھُو
م، الف دی ھوئی کثرت دم دم ڈگا وجے ھُو
جنیں سنیا اوھو جاگی پھیت یار دا کجے ھُو
کالے خاں اے ڈھول انوکھا کامل باجھ نہ لبھے ھُو

ن۔ نظر جے طالب اوتے کامل مرشد پاوے ھُو
میلے توں کر چٹاں دیندا جیویں دھوبی کاٹ لے جاوے ھُو
پا کے مٹ عشق دے اڑیار رنگ توحیدی چڑھاوے ھُو
کالے خاں جدوں رہبر ملدا اکندن کر دکھلاوے ھُو

وساکھ

چڑھیا وساکھ وساکھی آئی عشق تموراوجے ھُو
پھڑکے چوب حسن دی بیٹھا راگ نفی دے کڈھے ھُو
عقل منداں نوں مول نہ سن دا بے عقلاں گھر سجے ھُو
کالے خاں گر کامل چاہئیے یار مریسی سدے ھُو

جیٹھ

چڑھیا جیٹھ عشق سہانے آن کیتی روشنائی ھُو
توں میں والے اٹھ گئے پردے جدوں اندر چاتی پائی ھُو
سکھاں دکھ نوں خوب جلایا جدوں گر چواتی لائی ھُو
کالے خاں ہر وچ ہر دسے جدوں بات گراں سمجھائی ھُو

ھاڑ

چڑھیا ھاڑ دیو مبارک ملیا دل دا جانی ھُو
نال یقین دے ڈٹھا اڑیو چھٹیا ذکر زبانی ھُو
سے کواں دا پند مکا یا دے گیا یار نشانی ھُو
کالے خاں گر گر وچوں پایا تو کون مقامی ھُو

11

ساون

چڑھیا ساون عشق ماہی دے اُچیاں پینگاں پائیاں ھُو

لا الہٰ دا ملیا چوٹا ہوئیاں دور بلائیاں ھو

الہ اللہ گھر آن وسایہ مکیاں سب جدائیاں ھُو

ہردم نام محمد جپاں جد باتاں گر سمجھائیاں ھُو

بھادوں

چڑھیا بھادوں عشق ماہی دے کیتا مینوں جھلی ھُو

پپیچھا پوں کے جد میں ڈٹھا رہ گئی اک اکلی ھُو

گیڈر کتے ایتھوں نسے جد جوہ شیر نے ملی ھُو

کالے خاں گر سچے باہجوں ہوندی نئیں تسلی ھُو

اسو

اسو آس چڑوکی رکھی سجن انگن آئے ھُو

دل دی آن سلامی دیتی نینا چرمٹ پائے ھُو

مار اشارہ اندر روڑیا دل دے روگ گوائے ھُو

کالے خاں ایتھے گیا گواچہ جدوں گر تماچہ لاوئے ھُو

کاتک

کتے کتیا کار نہ تیرے بن گر چڑ خاڈ اویں ھُو

لٹھ تیری پسواٹے مارے اُلجھ گولوٹا پاویں ھُو

کوں کوں واج سنے نہ تینوں ایویں وقت گواویں ھُو

کالے خاں گر کامل باجھوں اے نہ داج بناویں ھُو

مگھر

چڑھیا مگھر ساڈے اتے سوھنے کرم کمایا ھُو

ڈونگیاں ندیاں ٹُلّا پرانا سوھنے کدھی لایا ھُو

میں جھلی نوسوج نہ کائی سوھنے راہ وکھایا ھُو

کالے خاں گر جیوے کامل جنے اے کرم کمایا ھُو

پوہ

چڑھیا پوہ در سجن دے گیت خوشی دے گاواں ھُو

سوھنے نے مینوں سوہنی کیتا اس دی خیر مناواں ھُو

میں کوجھی نہ کار کسے دی اج سوہنے نوں بھاواں ھُو

کالے خاں گر سچے اگے اج سیاپی جاواں ھُو

13

ماگھ

چڑھیا ماگھ ویکھن لگی ڈٹھا گھر داواسی ھُو

نہ کوئی ایتھے رووݨ پٹݨ نہ کوئی ایتھے ہاسی ھُو

نہ کوئی ایتھے خوشی خوشالاں نہ ایتھے غمی اداسی ھُو

کالے خاں گر سچا ھووے کر دا ذاتو ذاتی ھُو

پھگن

پھگن وچ فراغت ھویاں ملیا یار یگانہ ھُو

کوٹھے چڑھ کے کراں اشارے مڑ یا مہرباناں ھُو

عشق تیرے نے پھوک جلایا جیویں شمع پروانہ ھُو

کالے خاں گر سچے اگے دیواں سر نذرانہ ھُو

چیتر

چیتر چت اداسی لائی غم دے سجن روٹھے ھُو

وڑیا آن خوشی گھر ساڈے پوختی پہر وستے ھُو

سوہنیا نیناں چڑھیاں لائیاں جیویں مینہ ساون دے اٹھے ھُو

کالے خاں گر سچا چاہیئے جیڑا اکرم جگاوے ستے ھُو

الف۔ اکھیاں میٹ کے پھریں یاراں رکھیں خودی تے کیتے نے آن چیڑے
ٹھگے وانگ قولو جپ یارا صبح شام بدھے آن گھیڑے
جس ذات نوں تو مندر مسیت لبھیں اوں وسدی اے ہمراہ تیرے
کالے خاں لب گوانڈوں جاندا کامل پیشوادے جدوں ہویں نیڑے

انکھیں کھول کے ویکھ لویں یار وسدہ ای تیرے کول کڑیئے
چوکھٹ یار دی سیس جھکا دیوں کوئی بول نا اوپرا بول کڑیئے
تینوں کیتا سجدہ فرشتیاں نے تیرے جیھا نہ آیا ھور کڑیئے
کالے خاں اصل دی سیاپ فیر آوے کوئی کامل گرنوں تول کڑیئے

اکھیاں کھول کے ویکھ کڑیئے نیئں یار تیرا تیتھوں دور کڑیئے
یار گھر گوا چیا لبھیں باہر تیرے ویکھنے وچ قصور کریئے
آئینہ دل دا کر کے صاف ویکھیں نظر آوے گا نور ظہور کڑیئے
کالے خاں اودھوں پردان جاپیں جدوں صاہب دی نظر منظور کڑیئے

اکھیاں کھول کے ویکھ لویں اینویں نہ عمر گوا کڑیئے
تند لہر عشق دی کت لویں راضی ھوے گا تیرا خدا کڑیئے
متھے سگی گل نا مہ جھمکے عشق دے کنیں سجا کڑیئے
کالے خاں خوشی دے نال جاویں گھر شوء نو جا وکھا کڑیئے

آ کڑیئے آکھے لگ کڑیئے پردہ میں دامنہ توں لاء کڑیئے
میں رکھے محروم سجناں توں توں توں دا سبق پکا کڑیئے
میں نوں توں دے وچ گم کر کے قرب سجناں دا پا کڑیئے
کالا پیلا نہ کوئی رہیا ایتھے توں توں دا ساز و جا کڑیئے

آ سوہنی آکھے لگ میرے مت سکھ توں یار دے پاونے دا
یار اپنے توں بے خبر تھیویں سکھ ٹنگ توں یار مناونے دا
تیرے گند اندر تیرا یار وسے پردہ رکھ نہ یار لکاونے دا
کالے خاں توں خط لکھ پیر دی چاہ کر لے ڈاک وچ پاونے دا

ب
بات نہ سمجھی اک یارا بانا فقر دا پھیر سجایو ای
خانے حق دے کدی نہ چات پائی ایویں قیمتی وقت گوائیو ای
لنگی چڑی نہ مردی فیر تیتھوں نام سبز باز رکھوائیو ای
کالے خاں دنیا ٹھگنے نوں تساں گل فریب دا پائیو ای

باطنی کھول اکھیں دلوں دوئی دا پردہ چاء کڑیئے
کریں ٹول گھر وچ لب لویں تیرا یار نئیں تیتھوں جدا کڑیئے
اے تلکن بازی ویہڑہ اے پیر سنبھل کے فیر ٹکا کڑیئے
کالے خاں اوندیاں او جانے سروں اپنا قرض توں لاء کڑیئے

بات او سیانی جیڑی گھر وچ یار نوں سیان گئی
انگی عشق پریم دی گھت آٹا اوتاں نال ہلاریاں چھان گئی
دکھ سکھ من تو لاء سبھے او یار تو ھو قربان گئی
کالے خاں او پردھان جانو جیڑی گھر وچ یار سیان گئی

بات پیار دی سمجھ لویں ایویں جگ نہ شور مچا کڑ یئے
من وچ مسیت دے کریں سجدہ یار کرے معاف خطا کڑ یئے
جھک در تے سیس نوا دیویں سکھ کامل گرتوں دا کڑ یئے
کالے خاں سیاپی جاویں ایتھے جد کرے گا فضل خدا کڑ یئے

بات دی فیر پہچان آوے پہلاں اپنے آپ نوں پاڑ یئے
وچ کڈھ حرام ہلال ہونا چھڑی عشق دی فیر توں کھاڑ یئے
سر دتیاں جے کر یار منے اگے یار دے سیس جھکاڑ یئے
کالے خاں نوں نبض ویکھا اپنی ایویں فیر نہ عمر گواڑ یئے

پ۔
پرے ہٹا نہ ھور سانوں ساڈا تدھ سوا نہ ھور یارا
اوڑک تیرا اے مان تران سانوں ایتھے کی نمانی داز ور یارا
مہر کریں تے تیری اے مہربانی تیتھوں بعض نہ دسدا ھور یارا
کالے خاں میں سب کجھ ڈھا بیٹھی تیرے ہتھ اساں دی ڈور یارا

ت تار کھڑکے گھر عشق والی کن لا کے سن وچار یئے نی
اس تار نے تاریا جگ سارا اے تار نہ منوں وساریئے نی
آئے گئے فقیر دی غور کریئے میناں تاڑ نہ پنجرے ماریئے نی
کالے خاں سامنے ویکھ بیٹھا پردہ مکھ توں چک نکاریئے نی

تیرا جگ جہان تے نام روشن چوکھٹ مل توں کسے سیانیاں دی
تیرا ڈبیا بیڑا تار دیوے ایتھے پیندی نہ لوڑ مہانیاں دی
تسبیح پھیریں دل نہ پھرے تیرا اے سوچ سمجھ ایانیاں دی
یار گھر وسے لبھیں باراونوں کالے خاں اے عقل نمانیاں دی

ث ثابت رکھ ایمان بیٹھوں تینوں پتہ نہ اصل ایمان دا ای
دسے کھول کے ایمان دیاں فیر صفتاں تینوں پتہ نہ یار دی شان دا ای
جبہ پین دستار بن یار را بہانہ کھیر تے حلوہ کھان دا ای
کالے خاں درکاریاں دور جاویں پٹے باز نہ یار سیان دا ای

ثابت ھو کے ویکھ لویں ایتھے چلنا نئیں تیرا وس کڑیئے
اکھیں دل دیاں کھول کے ویکھ ذرا تیرا یار نئیں تیتھوں وکھ کڑیئے
جھوٹے ہار سنگھار نہ کم آون گلوں لاء کے اوناں نوں سٹ کڑیئے
کالے خاں قبولی جائیں ایتھے جدوں پویں گی گراں دے وس کڑیئے

ثابت ھو کے ویکھ نئیں یار تیرا تیتھوں دور یارا
شاہ رگ دے ہے قریب وسے تیرے ویکھنے وچ قصور یارا
کسے کامل دا جا کے در ملیں اکھیں بھر دیوے سوہنا نور یارا
کالے خاں اپنا آپ چھٹے جدوں صاحب دی نظر منظور یارا

ج

جگ جہان میں ڈونڈ تھکی تیرے جیھا نہ ملیا یار کوئی
تو آویں دکھ جان سبے تیرے جیھا نہ ھور وصال کوئی
نامہ عشق دا گل وچ پا دیویں تیرے جیھا نہ ھور سنیار کوئی
کالے خاں صدکڑے جندواراں تیرے جیھا نہ ھور جمال کوئی

جاندیاں دی نئیں خبر تینوں اویں کوڑ دے ہٹ پسار بیٹھوں
گھر ہنگ جوین دا کریں سودا باہر بورڈ کستوری دالا بیٹھوں
ویکھ رنگ برنگیاں بھل گیوں اویں قیمتی وقت گوا بیٹھوں
کالے خاں نہ ملیا صاحب تینوں پھندا دوئی دا گل وچ پا بیٹھوں

جگ جہان نوں چھڈ جانا ای سکھ توا گے دا راہ کڑ یئے
ملک الموت نے اک دن آونا اے اوتھے جائیں گی فیر شرما کڑیئے
لیکھا تد تو صاحب نے منگنا اے کیڑا دیویں گی عمل ویکھا کڑیئے
کالے خاں صالح عمل کرلے چاتی اپنے آپ وچ پا کڑیئے

جگ ہے کوڑ مکان تیرا ایندا کریں نہ اعتبار کڑیئے
تن من نوں یار توں ویچ دیویں گھاٹا پوے نہ ایس بپار کڑیئے
میں اوندی او میرا ایتھے ہور نہ کوئی مختار کڑیئے
کالے خاں نوں کریں الگ ایتھوں وارث رہے گا فیر کرتار کڑیئے

جگ دا کریں ناں پیار کڑیئے اے جگ نال نہ جاوناں اے
سوسال تو کردی رہی کھیڈاں اک دن ملک الموت نے آوناں اے
پٹڑے کت کے پالما بہناں بھائیاں نے رو وکھاوناں اے
کالے خاں توں حق تو ھوئیوں باغی آخر مرداھو کے جاوناں اے

جگ نوں خواب خیال جانیں ایندے نال نہ کر پیار کڑیئے
اکھیں کھول کے عشق دے وڑیں ویہڑے اک پل وچ کرے نہال کڑیئے
یاد حق دی وچ توگم ہوجاایں ویں کریں نہ حال فکار کڑیئے
کالے خاں تو گردے چرن پھڑلے پل وچ ھوے جمال کڑیئے

جان میں سجن تو وار دیواں جیڑا دوئی دا پرم مکا دیوے
سینے اگ فراق دی پھڑک دی اے پھوک مار کے جیڑا بجھا دیوے
شرک تے کفر نوں دور کر کے رنگ الف تے م دا چڑھا دیوے
کالے خاں میں دیواں سر صدقہ جیڑا دور دا پند مکا دیوے

جگ وچ حسن پروھنا ایں ایندی بیٹھ کے کریں وچار کڑیئے
ڈبے عاشقاں دے بیڑے تار دیندا اک پل وچ کرے نہال کڑیئے
ہتھ بن کے حاضری نئیں دینی نئیں رکھنا غیر نوں یاد کڑیئے
کالے خاں تو گردے چرن پھڑ لا دیندا او چھڑے یار ملا کڑیئے

خ خوار ہوئیوں توں وچ دنیا بوا کاملاں دائیں ملیوای
متی دیندیاں عمر گزار بیٹھوں پاسا اپنا ئیں اٹھلیوای
تینوں وہم نے مار خراب کیتا تیرا دل غرور نے سلیوای
کالے خاں سیاپ کرالویں اشرف المخلوقات بنا کے کلیوای

د دسیا گر دا سچ جانیں گر دوئی دا بھرم مٹا دیوے
جدوں جان کندن دا آوے ویلا گر رحمتی کرم کما دیوے
جدوں پل صراط دا آوے ویلا گر بانہوں پکڑ ٹپا دیوے
کالے خاں گر سچ جانی ہتھ جنتی ٹکٹ پھڑا دیوے

دردا ولڑا لے کے آیا اینے کیتا نہ کج تقصان سیئو

جیویں سوھنڑہ جنج دے وچ لاڑا ایندی اجڑی سب توں شان سیئو

؛میں ایندی اے میرا اہنوں ویکھیاں ٹٹ گئے مان سیئو

کالے خاں ویکھ نہال ھوئیاں اندر بیٹھا اے رب رحمٰن سیئو

دوئی نوں منوں کڈھ کڑیئے پیر سجناں دے بوئے پاں کڑیئے

منوں غم اندیشڑے چھڈ دیویں سنی سجناں دی صدا کڑیئے

انے لکھ ہزاراں دین بدیاں پیر اک نہ بوہے تو چاء کڑیئے

کالے خاں اوندیاں او جانے تو گر دا شکر منا کڑیئے

دوئی دا لاء لباس کڑیئے باناں سجناں دا گل پاء کڑیئے

الف م دی پا بوٹی نال ل دے فیر سجا کڑیئے

درد دکھ مصیبتاں جان سبے کھول اکھیاں کرسیان کڑیئے

کھول اکھیں دل دیا فیر ویکھیں نولکھی دا درشن پا کڑیئے

کالے خاں اسی ہاں تیرے ساتھوں ایویں نہ مکھ چھپا کڑیئے

دولتاں نعمتاں کول تیرے اسی ننگ ترنگ محتاج یارا
کریں غنی گدانوں پلک اندر بخش دیویں کنگالاں نوں تاج یارا
متھے لگیں نہ کسے دے توں کریں باجھ وزیراں دے راج یارا
کالے خاں تساں دی اے مہربانی لٹرلگیاں دی رکھیں لاج یارا

ذ

ذاریاں کردا تھک گیوں کر دوئی دے نال پیار بیٹھوں
جنوں سدناں اے اولبدائیں گھر والے نوں منوں وسار بیٹھوں
پاسے وانگ اے یار مثال تیری نرداں سچیاں سبھے توں ہار بیٹھوں
کالے خاں کوچ مقام تیرا ایویں لمبڑے پیر پسار بیٹھوں

ر

رنگیاں او چنگیاں نے جیہڑیاں عشق دے رنگ وچ رنگیاں نے
جیہڑیاں صاحب دی نظر منظور ہویاں او مندیاں وی فیر چنگیاں نے
جناں گھر وچ حق نوں لبھ لیا او وچ حضوری منگیاں نے
کالے خاں اوہ تروں آزاد ہوئیاں جیہڑیاں ناگ نفی نے ڈنگیاں نے

رنگ جناں نوں آ چڑھیا بوئے دوئی دے پیر نہ پاوندے نے
توڑ تسی جنجو جنجال والا اک اک داناں تیان دے نے
کھیڈاں پا مداریاں وانگ چلے ڈوروعشق دا پئے وجاوندے نے
کالے خاں مطلوب دے بیٹھ اگے درد اپنا پئے سناوندے نے

رنگنا رنگ چڑھا کڑ یئے تیرے گھر ننا ری آ گیا
الف ل تے م دا رنگ رنگے تیرے من نوں اڑ یئے بھا گیا
ع ش د ی قلم پھڑ کے رنگ ق دا فیر چڑھا گیا
کالے خاں ع وچ ع ڈٹھا نقطہ غ دا منوں اٹھا گیا

س

سب تدبیراں فیل ھوئیاں جدوں تیر کمانوں چھٹیوای
وڑیا ٹھگ سلکھناں آن ویہڑے جھگا میں نمانی دالیٹوای
ھوئیوں بے پروہ نہ ترس کیتا خنجر نال توحید دے کٹھیوای
کالے خاں وسداریئوں کولے کدی حال نہ اساں دا پچھیوای

سب کراماتاں وچ تیرے لیکھا اپنا کدی نہ لیکھیو ای
چڑھ ممبری واعظ ہدایت کریں متھا کامل نوں کدی نہ ٹیکیو ای
دھواں تکھ دا عشق محبت والا صبر شکر دے نال نہ سیکیو ای
کالے خاں جنگلی مندری دوڑ تیری گھر چھڈ کے باہر کیوں ویکھیو ای

سانولے نین نذیر تیرے سرمہ لوڑ دی لوڑ نہ چاریئے نی
رکھ پب سنگھور زمین اتے کیتا قول نہ منوں وساریئے نی
ھوویں فیر شرمندی صاحب اگے کی دسیں گی کھول وچاریئے نی
کالے خاں صاحب دی دید اوودوں جدوں اپنے آپ نوں ہاریئے نی

ش

شوء وچ کدھ نہ ویکھیو ای کسے دردمنداں دے نال یارا
لوہا کاٹھ نال اک ھو کے گیا لنگ سمندروں پار یارا
تینوں وہم نے مار خراب کیتا انیاں ھوگیوں وچ سنسار یارا
کالے خاں اے مکھتی ملے سودا بوے کاملاں دے توں جا یارا

شک توں اپنا کڈھ کڑ یئے اکھیں کھول حد نہ لنگ کڑ یئے
شک انیاں کرے سجاکھیاں نوں عشق کرے نہ شک پسند کڑ یئے
عشق ڈونگڑے کھوہ وچوں کڈھ لیندا اگلے پا حسن کمند کڑ یئے
کالے خاں سیاہی فیر جاویں جدوں چڑھے مطلوب دا رنگ کڑ یئے

شوق دا گھنڈ توں چاء کڑ یئے ایس گھنڈ وچ بہت خواریاں نے
گھنڈ رکھے محروم سجناں تو ایس گھنڈ وچ مصیبتاں بھاریاں نے
گھنڈ رکھ کے لبھدی باہر پھریں تیریاں گھنڈ نے عقلاں ماریاں نے
کالے خاں جنھاں نے کنڈ چاپایا او صاحب نوں لگن پیاریاں نے

شوق دا لاء چولا کفنی عشق دی گل وچ پا یارا
مر جائیں تو مرن تو فیر پہلے ٹلے کامل گر دے جا یارا
تینوں جوگ دے کے ٹور دیوے تیرے کھول دیوے سے راہ یارا
کالے خاں بچے اگر پینڈے جدوں کرے گا فضل خدا یارا

شوق دی چانجر پاں پیریں بوے عشق دے قدم ٹکا کڑیئے
اے چانجر دا چھنکارا ولڑا ای صبر شکر دے نال چھنکا کڑیئے
چانجر دی چھنک سنے عرشاں تے دسدی حق دا راہ کڑیئے
کالے خاں دا شکر منا کے جھات اپنے گھر وچ پا کڑیئے

شک وچ عمر گنوا بیٹھوں کدے پایا نہ اپنے قلب پھیرا
لین مت آیا ای ھوکمت گیوں کیتا مورکھا وانگ تو آن چیڑا
چڑھ ممبری واعظ ہدایت کریں رہیا حق تو دور شعور تیرا
کالے خاں تو گردے چرن پھڑ لے راہ کر دا پل وچ صاف تیرا

شوق دا تمبا وجدا ای کریں سن کے سوچ وچار کڑیئے
اے وچھڑے سجن میل دیندا اکھیں کھول کے کریں دیدار کڑیئے
اے تمبا عرش عظیم دا اے ایویں ڈھونڈ نہ فیر بازار کڑیئے
کالے خاں اے تمبے دی رمز ڈاھڈی مرشد دیندا اپندمکا کڑیئے

شوق دا بھریں پانی بھر مٹکا سر تے چاء کڑیئے
چلیں چال پیار محبتاں دی کتے راہ نہ پئی چھلکاں کڑیئے
اے چھلکیاں کم آونائیں دوھاں ہتھاں دے نال ٹکا کڑیئے
کالے خاں اے حیات پانی پی کے گر دا شکر منا کڑیئے

شوق دے وڑیں بازار اندر سودا لے جو من بھاوندا ای
سودا خرید کے نہ پوں ویکھیں نفع نکلے یار دے نام دا ای
کئی ہٹ پساری ڈھونڈ تھکی سودا نال قسمت دے ہتھ آوندا ای
کالے خاں جے ھون نصیب چنگے نال قسمتاں دے گنج پاوندا ای

شوق دا ویکھنا ئیں تیرا تیرے ویکھنے وچ قصور کڑیئے
ھویں عاجز چج نہ آوے تینوں تیری عاجزی ئیں منظور کڑیئے
رکھ کن تے قاری دی قرت سن لے چھڈ عقل تے رکھ شعور کڑیئے
کالے خاں تو گر دے چرن پھڑ لے چمکے ہر تھاں یار دا نور کڑیئے

شوق دا چر خاڈا اکڑ یئے تینو کتنے دا ول آ جا و ے
لٹھ عشق پریم دا دے پھیرا بیڑ ھ مال تیرے من بھاہ جاوے
لا الہٰ دی پا پونی دھا گہ حق دا بھیت بتا جا و ے
کالے خاں دھا گہ پونی اک جانی جدوں گر کامل سمجھا جاوے

شکر منا وا ں سجناں دا او سا ڈ ر ے گھر آ گئے
کفر شرک نو ں د و ر کر کے سو ہنے اگلی گل سنا گئے
راہ بھلی ساں میں سجناں دا مینوں آ پے را ہ وکھا گئے
کا لے خا ں نو ں کر لا ھمبے ا و آ پے من سما گئے

عشق دا جیڑی بھرے پانی اونے بھر کے سر تے چا یا ای
مکتب عشق دے او قبول ھویاں جتھاں الف تے م نوں پایا ای
ع ، ش ، ق دا پا پر د ہ آ پے یا ر نے مکھ چھپا یا ا ی
کالے خاں نوں کی دوش ایتھے آپے وحدت کثرت وچ آیا ای

شکر منا کے فیر بیٹھ گئی ساڈے سجن گھر وچ آ گئے

ھوش ھوا بھل گئے ساڈے سوھنے آپے گھر سما گئے

راہ پلی میں سجناں دامینوں آپے راہ وکھا گئے

کالے خاں میں شکر منا بیٹھی سوہنے اپنا فیر بنا گئے

ص صفت خزانہ تیرے اندر تینوں نظر نہ آوے یار

کھوجی لبھیں کھوج داسیانا جیڑا تیرا کھوج لبھاوے یار

کھوجی دل دامحرم ھوے جیڑا کھرا توڑ لجاوے یار

کالے خاں جند کھوجی تو واراں جیڑا سب کجھ موڑ لیاوے یار

صبر دا پھل اے بڑا میٹھا اینوں کھا کے ویکھ نادان کڑیئے

اینوں کھادیاں بڑا ثواب ھوئے نظر آون گے دوویں جہان کڑیئے

اینوں کھاندے نے عشق دی رمز والے ہوگئے گونگے او چرب زبان کڑیئے

کالے خاں براق دے راگ سن کے اُچی ھوگئی انھاں دی شان کڑیئے

ض

ضامن ھویا جدوں پیر میرا بدیاں ساریاں منوں ہٹائیاں نے
جناں سئیاں دے نال میں نت کھیڈاں سبے من توکول گوائیاں نے
کتاں وچ ترنجنی بیٹھ چرخا پین سوت دیاں لاصفائیاں نے
جیوے پیر میرا سوھنا جگ اتے جنے گلوں ملامتاں لائیاں نے

ط

طلباں سبے چھڈ یارا سکھ گرتوں کوئی گیان یارا
وسے گھر تیرے لبھیں باہر اونوں رکھیں ستویں عرش نشان یارا
اے ناقص سودا کم آونائیں کتے کرنہ بیٹھیں گمان یارا
کالے خاں سچ اودوں لبے جدوں پاوے گاگرتیان یارا

طلباں سبے دور ھوئیاں جدوں سوہنا گھر آ گیا
گلوں ڈگ پئے ھار سنگھار میرے جدوں سوہنا مکھ وکھا گیا
اونے سبے راھواں روک لیاں میری پلکاں وچ سما گیا
کالے خاں کنوں دوش دیواں سوہنا الٹی گل سنا گیا

طالب اس دا ھووےیں جیڑا دل دا روگ گواوے یار
کفر شرک نوں کھو وچ پاوے جیڑا کلمہ پاک پڑھاوے یار
کوڈیوں لعل کرے سوہنا لعلوں اصل بناوے یار
کالے خاں سب جھگڑے مکدے جدوں مہر محمدی لاوے یار

ظ　　ظلم دی داتری پکڑ کے ظالماں واڈی جگ تے پا دتی
ظالم مکر فریب دے پڑھن تھبے پری بن پھلواڑے لا دتی
فلا فند فریب دا گاہ پایا پھڑ ترنگنی شرم اڑا دتی
کالے خاں دوئی دا راج ڈاڈا انکڑی دین اسلام نوں ڈاہ دتی

ع　　عقل دی جاء نہ فیرا ایتھے عقل رب دا راہ بھلا دیندی
آدم حوا نوں کڈھ بہشت وچوں چڑ دے لیندے جدا کرا دیندی
منگی غیروں پناہ ذکریے نے عقل آرے دے ہیٹھ چرا دیندی
کالے خاں عقل دا عقل دا رو عقل دسویں دوار پنچا دیندی

عشق دے آکھے لگ یارا عشق عشق دی کرے دعا یارا
عشق پلیاں نوں راہ لا دیندا عشق دیندا اے سچ وکھا یارا
عشق چھری دے ہیٹھ وی کس جاندا گیا بوٹی عاشق دی کرے صدا یارا
کالے خاں ہر پاسے سچ دسے نقطہ غ دا منوں اٹھا یارا

عشق دی چال انوکھڑی اے کتے کر نہ بیٹھیں گمان کڑیئے
اکو جیڈ یاں دا کہنا من لویں صوبہ ہوئے دوہی جہان کڑیئے
اچی آئی نوں صاحب نہ معاف کردا نیویں ہو کے کریں دھیان کڑیئے
کالے خاں گر دے چرن پھڑ لے ایویں رہی نہ فیر نادان کڑیئے

عشق دے ول تو آیا را عشق ٹٹیاں دلاں نوں جوڑ دا ای
بیڑا شوہ دریا وچ ٹھیل دیندا پار لا وندا وچ نہ بوڑ دا ای
چوکھٹ یار دے وچ تو ھو عاجز خیر حق دی دے کے ٹور دا ای
کالے خاں انھاں نوں خوف کس دا جیڑے لب بیٹھے ساتھی توڑ دا ای

عشق نوں فیر توں سمجھ لویں عشق عشق دی کرے وچار کڑیے
عشق ٹٹیاں دلاں نوں جوڑ دیندا اک پل نہ کرے ادھار کڑیے
عشق آئی بلا نوں ٹال دیندا عشق عشق دا کرے جمال کڑیے
کالے خاں دے توں لگ آکھے رکھ عشق نوں فیر سنبھال کڑیے

عشق دے لگ آکھے عشق بھلیاں نوں راہ لا دیندا
عشق مردیوں کرے زندہ کفنی عشق دی گل وچ پا دیندا
عشق دا راز انوکھڑا ای اے ککھوں لکھ بنا دیندا
کالے خاں آب حیات ملے اودھوں جدوں مرشد گل سنا دیندا

عشق دے وڑیں بازار اندر گھنڈ دوئی دا مکھ توں لاء کڑیے
تینوں ہٹ پیاری نظر آوے اکھیں کھول کے نظر ٹکا کڑیے
تکڑی نیناں دی پا کے اوتول دیوے شکر توں پلڑے پا کڑیے
کالے خاں گھٹ کے بنھ لویں فیر پچھ نہ ایس دا بھاہ کڑیے

عشق دے آن کے وڑیں ویہڑے ایویں بول نہ اولڑا بول کڑیئے
تیرا یار گواچیا لبھ جاوے گھر اپنے وچ توں ٹول کڑیئے
لبھے یار محبتی لا سینے وچ رکھ نہ دوسرا ہور کڑیئے
کالے خاں توں گردے چرن پھڑ لے ایویں پا نہ جگ وچ شور کڑیئے

غ

غیر ہوئیوں توں فیر یار انقطے چاء پلیکھڑا پا ئیوای
نہ کوئی آیا تے نہ کوئی گیا ایتھوں ایویں وہم دا کوٹ بنائیوای
ہر نظر آوے تینوں ہر جائیں جدوں اپنا ہر گوائیوای
کالے خاں نہ عقل دا دخل ایتھے آپے ہرنے ہر چھپائیوای

ق

قملیاں دے گل عشق مڑیا ایتھے سیانیاں دی کوئی جاء نئیں
قملا قمل کھلار کے لنگ جاندہ ایتھے سیانیاں نوں کوئی راہ نئیں
قملا بیٹھ گیا دین دی کٹ رسی ایتھے سیانیاں دی کوئی واہ نئیں
کالے خاں سیانا خودی کردا قملے بعض اے لب دا دائیں

ک کرم جاگن یار ستے بوا مل توں کسے سچیار دا ای
جیویں لکڑی لوہے نوں تار دیندی ایویں کامل مرشد تار دا ای
سروں لاہ اندھیر شرے دور کردا اوتاں کفر ہنکار نوں مار دا ای
کالے خاں توں گردے چرن پھڑ لے دین دنی دے کم سنوار دا ای

کرماں دی کھیتی تیری کدی نہ پھیرا پاویں یار
چڑیا چگیا کھیت تیرا خالی اٹھ گھراں نوں آویں یار
ماریں ھوکرا اڈاویں چڑیاں ول نہ آوے ھوکر یار
کالے خاں گر ایسا چاہیئے جیڑا سارا کھیت بچاوے یار

ل لا کے نال پریم ساڈے ہن دور کیوں اساں تو نسناں ایں
حد لا مقام دی دس سانوں آپ ہر تن وچ وسناں ایں
کیتے روندھیاں دے وچ دس تیری کتے ہسدیاں دے وچ ہسناں ایں
کالے خاں نوں مفت الم بڑاں ای آپے آپ سبھے ٹھگ دسنا ایں

لنگیاں دی نئیں خبر تینوں مسلے ہور دے ہور بنا بیٹھوں

کلیا تینوں عشق دے ونج پاروں گھر کولیاں دے ڈھیر لا بیٹھوں

من اپنے دے اندر نہ چات پائی ہتھوں قیمتی لعل گوا بیٹھوں

کالے خاں نہ گردی مت پائی ساری عمر دا روگ تولاں بیٹھوں

م

مرنا تد دا مرنا نئیں سکھ مرن دا گر توول یارا

اوکوڈ ویوں کر دا لعل سوہنا دیر نہ لاندا اک پل یارا

قطرہ رحمتی کرے عطا سوہنا اک قطریوں کر دا تھل یارا

کالے خاں جھگڑے مک جاندے جدوں دسے سوہنا توحیدی گل یارا

مرنا تد دا مرنا نئیں سکھ گرتو مرن دا داء یارا

ع، ش نوں سمنے رکھ کے عشق ق دے نال سجا یارا

د، م، ویکھیاں پند مکے چاتی ح دے ول پا یارا

کالے خاں توں وہم نوں دور کر دے نئیں بندیوں جدا خدا یارا

ن ناراض رہندا یار تیرا ساری عمر نہ یار منائیو ای

اگے غیر دی رکھ کے کرے پوجا تو تاں سچ نوں پیچھا ہٹائیو ای

ذکر یار دا نئیں بلند کیتا وڈہ اے تو ظلم کمائیو ای

کالے خاں مسکین دے پیشوا نے ایسا رحمتی مینہ ورسائیو ای

نظر اے خامی تیری کتے نہ حق ٹکاویں یار

دیدا آن بنیوں پچ پچ مندری جاویں یار

ہے نیڑے پر سوج نہ تینوں ایویں وقت گواویں یار

کالے خاں سچ اودھوں لبھے جدوں گرد اسرما پاویں یار

ہ ہارنا تد دا ہرنائیں جے کرمنوں نہ سجناں ہارنا ایں

منکا پا فریب دا گل اندر واجاں انیاں وانگ تو مارنا ایں

راتیں بیٹھ کے گھر دا کریں لیکھا دنیں کٹیاں وچھیاں چارنا ایں

کالے خاں لب لا گر کامل حاضر چھڈ کے فیر کیوں بھالنا ایں

ہار پھلاں دے پین تیرے درس عشق دے تو جا کڑیئے

لہر عشق دی وچ توں گم ہو جا قرب سجناں دا جاویں پا کڑیئے

اکھیں دل دیاں کھول کے ویکھ ذرا اک دم نہ ھووے جدا کڑیئے

کالے خاں نیوں کے لنگ جاویں سچا سجناں دا اے راہ کڑیئے

ے یاریاں سب خواریاں نے یاری لا کے سجناں نسناں نئیں

پیت یار دا کٹ کے رکھ پلے اگے غیر دے کھول کے رکھنا نئیں

پاویں لکھ الاہمے ملن بدیاں سیس یار دے بوہے تو چکنا نئیں

کالے خاں عشق دے وڑ ویہڑے بوا غیر دا فیر تکنا نئیں

وساکھ

چڑھیا فیر وساکھ تتڑی نوں سنے کونج طرح کرلاٹ میرا
تیرے درد فراک نے چور کیتا کدی پایا نہ سجناں آن پھیراں
رواں مٹھّیاں میٹ کے نت بیٹھی گھرلایا خزاں نے آن ڈیرہ
کالے خاں میں ایس نوں گرمنا کیڑا موڑ ملاوے یار میرا

جیٹھ

چڑھیا جیٹھ ہنڑ اتتڑی نوں پھراں مچھلی وانگ تڑپ دی وے
اساں یار وچ یار اساں وچ تار کھڑک دی اے بس بس دی وے
سیئو یار توں جان قربان کیتی سچے قول تو مول نہ نسدی وے
کالے خاں ٹریا پاء نیوی گل رہی نہ اساں دے وس دی وے

چڑھیا جیٹھ عشق ماہی دے بن کے آ گیا ساقی نی
لامکامی سانوں دس کے کھیڈی اک چالاکی نی
آپے کہندا ھوکر مارو آپے کردار اکھی نی
کالے خاں نوں وچوں کڈھ کے آپے رہ گیا باقی نی

ہاڑ

چڑھیا ہاڑ رکھاں اڈیک تیری کتے آمل سجن پیاریا وے
کیڑی گل تو سجناں رس گیوں منہ تتڑی تو کیوں پوالیا وے
ہر تھاں وچ چرچا ھوے تیری ویہڑہ تتڑی نے سارا بھالیا وے
کالے خاں تو گھر وچ رئیوں چھتا گرولبھا بارہ تالیا وے

چڑھیا ہاڑ عشق دا بھر پانی چک مٹکا کھوہ تے جا کڑیئے
گاندھی نال محبتاں گیڑلویں بھر مٹکا شکر منا کڑیئے
کر وعدہ سر تے چاں لویں قدم سمجھ کے فیر ٹکا کڑیئے
کالے خاں کٹ نہ چھلکے تیرا دویں جھانی جا پیں پردان کڑیئے

ساون

چڑھیا ساون شوء نے ٹاہ لائی سب کجھ نمانی دا روڑ ئیوا ای
حکم تساں دائیں انکار ساڈی کیوں مکھ نمانی تو موڑ ئیوا ای
رہیوں بن رقیب جہان اندر ٹٹے دل نوں کدی نہ جوڑ ئیوا ای
کالے خاں کمبیا عرش بریں گھروں تتڑی نے جدوں ٹورئیوا ای

چڑیا ساون شوٗ دی کر پوجا کسے کامل توں پچھ لے داکڑیئے
اے جوبن حسن پروانہ اے اِک پل نہ کریں وساکڑیئے
من وچ تو من لے سجناں نوں اک دم نہ کریں جُداکڑیئے
کالے خاں دوروں نیڑے لدھا توں گر داشکر مناکڑیئے

بھادوں

چڑھیا بھادوں اے درد سجناں دا میری رگ رگ وچ تا گیا
رکھ صدق یقین دھیان پایا میرے لوں لوں وچ سما گیا
تو میں دے جھگڑے سب مکے اکو حرف توحیدی پڑھا گیا
کالے خاں میں شکر منا بیٹھی آپے آپ سجن گھر آ گیا

چڑھیا بھادوں عشق ماہی دا کر کے آیا تہایانی
لاں کے آس تن من بیٹھا گر پلیکھا چایانی
میں بولاں تے چڑکاں مارے فیر آپے آپ بلایانی
کالے خاں بے دردی لبھا گجھا تیر چلایانی

اسوہ

اسوہ آس بیٹھی رکھ سجناں دی چلو پنجے پیر منایئے نی
من غوث قطب ابدال چارے ملی شاہ دا درشن پایئے نی
روگن عشق دی ہاں چروکنی میں سردار شاہ نوں ہتھ وکھایئے نی
کالے خاں اے کسے دی من دانئیں اینوں اپنی گل سنایئے نی

اسوہ آساں سب مکا کے سجن آنگن آیا نی
نیناں نال نین ملا کے میرا دین گوایا نی
مارا شارہ ممبر چڑھیا حق دا سخن الایا نی
کالے خاں توں شکر منا الف ، م گھر پایا نی

کاتک

کتن کتیا کسے نہ کم دا ای کتیا جائے نہ جے باریک کڑیئے
پچھا پوہ کے کدی نہ ویکھو ای رکھیں توں سنسار دی ریت کڑیئے
انی ھو کے جنگلاں وچ لبھیں گھر سمجھ بیٹھی کوئی نیچ کڑیئے
کالے خاں مت کاملاں دی ھور جھگڑے سب بخیل کڑیئے

کتن کا تی ایتھے چلنی نئیں اویں بول نہ دوئی دے بول کڑ یئے
مندری جنگلی نہ لبھے ہر دم یار رہندا تیرے کول کڑ یئے
اول آخر آپ دسے ایتھے چلنا نئیں تیرا زور کڑ یئے
کالے خاں یار نوں یار ملیا دوجا نہ دسدا ہور کڑ یئے

مگھر

چڑھیا مگھر یاراں دا راہ ویکھاں کیڑے راہوں سجن آوندا ای
ہتھ بن چرن غلام ہوئی بانہوں پھڑ کے گلے لگاوندا ای
بھار الاء کے ہست دا سروں ساڈے چنگ لاکے پھوک جلاوندا ای
کالے خاں سردار شاہ پیر تیرا جیڑا اجڑی جھوک وساوندا ای

چڑھیا مگھر عشق نے شور پایا یار گھر سولڑا آ گیا
بختی پہرو دین دے سب نسے جد وسوہنا مکھ وکھا گیا
اک پل ایس توں منہ نہ پھیراں ساڈے ویکھنے وچ آ گیا
کالے خاں مردیوں ہوئی زندہ ایسا گر محمدی بتا گیا

پوہ

چڑھیا پوہ دلی دلیل آئی بوا ملیے پیر سردار شاہ دانی
ڈبی ڈونگرے وچ طوفان کشتی سنیا کامل ملاح اوتار دانی
لا الہٰ دا ونج لا کے گھاٹ شوء دے جا اتار دانی
کالے خاں نہ کدی احسان بھلاں جپاں نام اوسے لج پال دانی

چڑھیا پوہ سجن ملیا اونے آن مکائے چیڑے نی
ایویں بے سوجھی مندر ٹونڈاں یاروسے گھر میرے نی
لک لک سوہنا چاتیاں مارے ناں دور ناں نیڑے نی
کالے خاں میں چرنی پے گئی ویکھ یار دے پھیرے نی

چڑھیا پوہ کنوں دسا جوگی آپ گھر وچ آ گیا
لا الہٰ دی اڑیوں بین وجا کے اک روگ اولڑا لا گیا
ایس روگ نوں روگن آکھوا یہہ توحیدی رنگ چڑھا گیا
کالے خاں گرا یسا ملیا جیڑا استے لیکھ جگا گیا

ماگھ

چڑیا ماگھ درد مطلوب دے نی چلو رل سہیلیاں ساریاں نی

میرے پیر نوں رب توفیق دیتی کئی سنگتاں اس نے تاریاں نی

کئی روندیاں گھراں نوں فیر آئیاں گئیاں عید مناو چاریاں نی

کالے خاں عشق دا ملے پیکھیاں اوتھے ہوندیاں پرنکاریاں نی

پھگن

پھگن چڑیا رحمت دا پیا پانی بوٹا آس امید دا ٹیک آیا

کھڑیا موتیا پھل چنبیلی کلیاں سبز رنگ خوشنودی مہک آیا

دئیو رل مل مبارکاں سہیلیوں نی اج اساں دے گھر اولیس آیا

کالے خاں میں اوس دی کراں پکھتی سوہنا اساں نوں کرن ہدایت آیا

چیت

چاء چڑھیا سانوں سجناں دا اسی سجن ڈھونڈھن چلیئے نی

اے عشق دا رازا نو کھڑا اے درکا ملاں دا جا ملیئے نی

دل دے کے دل خرید لیئے پاسا اپنا جا تھلیئے نی

کالے خاں گر کامل باجھوں ایویں وقت گواویں جھلیئے نی

(ختم شد)

حدیث قدسی

اے ابن آدم! ایک میری چاہت ہے اور ایک تیری چاہت ہے ہوگا وہی جو میری چاہت ہے ۔ بس اگر تو نے سپرد کردیا اپنے کو اس کے جو میری چاہت ہے ۔تو وہ بھی میں تجھے دونگا جو تیری چاہت ہے۔ اگر تو نے مخالفت کی اس کی جو میری چاہت ہے۔ تو میں تھکادوں گا تجھ کو اس میں جو تیری چاہت ہے ۔ پھر وہی ہوگا جو میری چاہت ہے ۔